Дошла работата до сѫдъ. Явили се при сѫдията. Богатиятъ казалъ:

— Питайте, господинъ сѫдия, на колко такива като него съмъ далъ пари въ село!

Та отъ него ли пари да взема азъ?

Нѣмамъ да му дължа. Той лъже!

Заклевамъ се.

— Дѣлото се свършило и синътъ не можалъ да вземе паритѣ си обратно.

И спомнилъ си той думитѣ на баща си:

„На богатъ човѣкъ пари въ заемъ да не давашъ“.

— Чакай, казалъ си синътъ, да изпитамъ сега ума на храненика.

Да видимъ, дали и за него ще се сбѫднатъ думитѣ на баща ми.

И единъ день, безъ да го види нѣкой, синътъ хваналъ едно куче, убилъ го и го заровилъ въ зимника. Нацапалъ се съ кръвь и излѣзалъ навънъ. Видѣлъ го само съседътъ му. Синътъ бързо избѣгалъ въ кѫщи, измилъ се, преоблѣкълъ се и пакъ излѣзъ между хората.

Случило се, че по това време намѣрили убитъ